

[Sneum.]

andre snart, hvorledes man skal bære sig ad. Paa den Maade er jo for øvrigt Kolonihavebevægelsen vokset frem og har naaet til det høje Stade her i Landet, og det er ogsaa den rigtige, den solide Vej.

Det vakte stor Tilfredshed ovre i Jylland, da Undervisningsministeren den 4. September fik Finansudvalgets enstemmige Tilslutning til, at der af Beskæftigelsesfonden gives et Tilskud paa 2,663 Mill. Kr. til Opførelse af en ny Hovedbygning ved Aarhus Universitet, der vil komme til at koste i alt ca. 3½ Mill. Kr. at opføre og montere. Jeg er i Overensstemmelse med alle Kredse i Aarhus By, naar jeg bringer Undervisningsministeren en Tak, fordi han med saa stor Energi har holdt fast ved denne Sag, saa at den nu bliver gennemført.

Vi har for øvrigt aldrig tvivlet om Ministerens Sindelag over for vore berettigede Krav, og hans Anerkendelse fandt Udtryk den 27. August d. A., da han sammen med Finansudvalget aflagde Aarhus et Besøg. Et Blad i Aarhus refererer ham bl. a. saaledes: „Universitetet i Aarhus er ikke for Aarhus alene, nej, det er for hele Landet, og Aarhus Universitet behøver ikke at slaa Øjnene ned for Københavns Universitet.“ Jeg haaber, at dette vedvarende maa blive Tilfældet, og jeg ved, at der hos Universitetets Lærerstab er en ærlig og redelig Vilje til at hævde sig, hvad jo ogsaa fremgaar baade af det stigende Antal af studerende og de videnskabelige Arbejder, der gennem Aarene er fremkommet fra Professorers og Docenters Hænder.

I November i Fjor rejste jeg her i Tinget Spørgsmaalet om Besættelsen af Chefkirurgstillingen ved Rigshospitalets Afdeling C, der vilde blive ledig til 1. Februar d. A., og jeg henstillede for det første, at Stillingen blev opslaaet ledig, og for det andet, at Bedømmelsen af Ansøgerne blev foretaget af sagkyndige og uhildede Folk. Aarsagen var som bekendt den, at det medicinske Fakultet allerede dengang havde besluttet ganske stille at flytte Professor Dahl-Iversen fra Poliklinikken over i den ansvarsfulde Chefkirurgstilling. Mine Udtalelser her i Folketinget blev optaget meget ilde i visse Kredse inden for det medicinske Fakultet, men det var heller ikke for at behage, at jeg fremkom med mine Henstillinger, der dog for enhver uhildet maatte anses for at være fuldt berettigede.

I Dansk Lægeforening og i danske Kirurgforeninger vakte denne Sag betydelig Opsigt, og man stillede sig straks bag Kravet

om Opslag af Chefkirurgembedet. I „Berlingske Aftenavis“ for 21. November i Fjor hedder det endog i en Overskrift: „Lægeaffæren paa Rigshospitalet“. „Nationaltidende“ har samme Dag en Overskrift: „Skal Landets bedste Kirurger udelukkes fra Rigshospitalet?“, og Dagen efter en anden Overskrift: „Lægeforeningen stempler Fakultetsindstilling som ulovlig“. Det saa altsaa straks helt farligt ud, og da det medicinske Fakultets Dekan, Professor Eggert Møller, havde sluppet Tøjlerne, tog hans Efterfølger som Dekan Professor E. Lundsgaard fat med nogle helt urimelige Paastande, idet han til „Nationaltidende“ for 22. November siger, at det kun drejer sig om „en Ompostering indenfor Murene“, hvorved han jo gør det hele til en bogholderimæssig Foranstaltning, og han tilføjer: „Men skulde det vise sig, at denne Fremgangsmaade, at vi anbefaler en Ompostering, er formelt ukorrekt, saa ser jeg ikke andet, end at vi i Stedet maa benytte os af Universitetets Ret til at kalde en Mand til et Professorat.“ Den nye Dekan stillede sig altsaa straks i truende og frygtindgydende Position, og hans Udtalelser kunde kun forstaas saaledes, at han virkelig for Alvor troede, at han og hans Fakultet har Magt til at fejde den ansvarlige Ministers og Kongens Underskrift til Side! Det er dog endnu Kongen, der kalder til Statens højeste Embeder ved Universitetet i København og Rigshospitalet, og ikke Dekanen Hr. Lundsgaard eller hans Fakultet.

Resultatet blev som bekendt, at Chefkirurgembedet imod Fakultetets Opfattelse og Ønske blev opslaaet ledigt, og den aabnbare Revolution, som Hr. Lundsgaard øjensynlig var ved at forberede, blev altsaa lykkelig undgaaet. Torsdag den 23. Januar er Opslaget i „Statstidende“, og det var netop saa sent, at det kun var muligt for danske Lægers Medlemsblad at bringe det Fredag, den 31. Januar, og Fristen udløb Tirsdag, den 4. Februar! Selvfølgelig blev der Vrøvl over denne Fremgangsmaade. „Nationaltidende“ for 31. Januar skriver i en Overskrift: „Professorat, der kun kan søges af Københavnerne“. „Politiken“ samme Dag har en Overskrift: „Professorat opslaaes ledigt fra Fredag til Tirsdag“ og endvidere: „En mærkelig Fremgangsmaade fra Fakultetets Side“. Situationen var altsaa noget opsigtsvækkende. Om det var et Tilfælde, at det artede sig saa akavet, eller om det var Fakultetet eller Juraen i Undervisningsministeriets 2det Departement, der — naturligvis ubevidst — havde været